

In Nomine Domini Amen.
Ad Memoriam Rei Sempiternam.

Testament szlchetnego Tadeusza Tymińskiego z Tymianek-Adamów, spisany 13 stycznia 1772 r., zaoblatowany w sobotę 10 kwietnia 1772 r. przez szlchetną Krystynę z Niemyjskich, wdowę po tymże Tadeuszu Tymińskim w księdze grodzkiej nurskiej, seria relacje, oblaty, sygn. 39, na kartach 441-442, przepisany przez Marcina Radziszewskiego w 2019 r.

W imię Boga Ojca Wszechmogącego w Trójcy Świętej Jedyne, który mnie stworzył, i Syna, który mnie krwią swoją najświętszą odkupił, i Ducha Przenajświętszego, który mnie uświęcił i [do] wiary świętej katolickiej powołał, a widząc być się śmiertelnym, takową ostatniej woli mojej czynię dyspozycję: a najprzód duszą moją, drogą krwią Jezusa Chrystusa odkupioną, oddaję w ręce i opiekę Najświętszej Maryi Pannie, królowej nieba i ziemi, której przez cały czas życia mojego polecałem, i wszystkim świętym, prosząc, aby się przyczynili do Trójcy Przenajświętszej za duszą moją. Po skończonym zaś tego wieku życia mojego proszę i obliguję successorów moich, aby ciało moje przy kościele parafialnym nurskim pochowane było. Żona moja, na imię Krystyna – proszę i obliguję was, dzieci moje, *per omnia sacra* pod przekleństwem boskim – aby rządziła wszystkim gospodarstwem do zgonu swojego – abyście jej nie przeszkadzali i żadnej trudności czynić się nie ważyli. O co zaklinam was słowami Pana Boga Wszechmogącego i moimi ojcowskimi, aby tu bez żadnej trudności dożyła wieku swojego. Także z inwentarza zostaje wół jeden i cieląt dwoje latosich, który to wół i ciele jedno powinno się dostać młodszym córkom na imię Mariannie, Klarze i Elżbiecie. Także owiec zostaje ośmioro, z których dla Franciszki, starszej córki, przykazuję dać dwoje i ciele jedno. Sześcioro zaś owiec pomienionym córkom młodszym i z matką, żeby dla siebie wzięli, przykazuję. Nieuk¹, którego Wielmożny Jegomość ksiądz kanonik płocki z Nura matce darował, ten jej zbronny² być nie powinien, i dlatego tu przypominam, że się mniej daje starszej córce, na imię Franciszce, a to z tej racji, że posagu nie odebrałem po jej matce, to jest summy złotych pięćdziesiąt i nieuka w piątym roku, także i ekspedycją jaką jej dali, tak po śmierci jej ode mnie zabrali – powinna się upomnieć i będzie miała dla siebie. Dachami wszelkimi, jakiegokolwiek mogą się znajdować – tymi się wszystkimi na czworo powinni, pomiarkowawszy bez krzywdy jedno drugiemu, podzielić. Którą to ostatniej woli mojej uczynioną dyspozycję, jako rzetelnie i bez krzywdy dzieci opisanej, proszę i obliguję zwierzchności, czyli wszelkiego sądu, aby były wszystkie punkta tu opisane konfirmowane³, o co na Imię Pana Boga Wszechmogącego obliguję, co powtórnie utwierdzając i dla lepszej wagi jako nieumiejący pisać, przy bytności przyjaciół i

¹ nieuk – młody wół, który jeszcze nie chodził w jarzmie.

² zbronny – daw. zabroniony, niedozwolony, zakazany.

³ konfirmować – daw. potwierdzać, zatwierdzać, uznawać.

sąsiadów proszonych niżej podpisanych, ręką trzymaną podpisuję się. Działo się w Tymiankach-Adamach, dnia 13 stycznia roku 1772.

Tadeusz Tymiński, ręką trzymając podpisuję się i krzyż kładę +

Wiktorzy Tymiński, brat rodzony przy tym będący +

Jan Tymińskim, przy tym będący przyjacielem proszony +

Idzi Tymiński, przyjacielem proszony przy tym będący +

Walenty Tymiński, sąsiad do pisania proszony, *manu propria*⁴

Szymon Tymiński przy tym będący pisze się.

Objaśnienia do przypisów rzeczowych zaczerpnięte z: *Słownik języka polskiego*, red. W. Doroszewski, t. I-XI, Warszawa 1969.

⁴ manu propria (łac.) - własnoręcznie.